

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg fik ikke under mit første indlæg lejlighed til at sige tak for redegørelsen, hvad jeg naturligvis gerne vil gøre, selv om det nok fremgik af mit indlæg, at jeg ikke fandt, at redegørelsen var tilstrækkelig dybtgående.

Så vil jeg gerne komme med én yderligere principiel betragtning. Redegørelsen må nu ikke give anledning til en fortsættelse af den praksis, vi hidtil har haft, heller ikke som retningsgivende for de domstolsafgørelser, vi forhåbentlig får over et meget bredt spektrum for fremtiden.

Der har været talt om her, at folk, der har været indvandrere og bor her som gæstearbejdere, eller hvad man vil kalde det, ikke skal kunne udvises. Der er i hvert fald ét område, som vi formentlig alle sammen kan være enige om ubetinget giver anledning til udvisning. Det gælder folk, der, selv om de har boet her meget længe, har optrådt som spioner, eller som på anden måde har draget statens sikkerhed i fare. Det må være klart, at et sådant menneske automatisk bliver udvist.

Jeg vil meget gerne drøfte, hvordan vi skal stille os i narkotikasager og i terroristsager. Grunden til, at jeg gør det, er, at der i alle disse ting: spionage, terrorisme og narkotika, er tale om tætte internationale forbindelser. Der må være grænser for, hvor, jeg havde nær sagt liberale vi vil være i disse sager. Ved narkotikahandel kan der for mit vedkommende kun blive tale om, at man optager udvisning som ekstrastraf i sager, hvor der afgjort er tale om storhandel. Det forhold, hvor en svensk pige blev udvist af Danmark, fordi hun var i besiddelse af ½ g hash til eget forbrug, er naturligvis ganske utilstedeligt og bør under ingen omstændigheder komme på tale i fremtiden. Jeg mener heller ikke, at det, som man vel kan kalde småhandel med narkotika, kan komme på tale, men hvor det virkelig drejer sig om organiseret handel i stor stil, må vi tænke os godt om.

Det var godt, vi fik betænkningen af 14. december 1977 nu, for hvis man ser på, hvem der har siddet i kommissionen, er det foruroligende, hvor mange der sidder fra justitsministeriet. De er præget af den praksis, der hidtil har været, og især burde vi vel nok være betænkelige ved, at først bliver en chef for tilsynet med udlændinge udnævnt som medlem af udvalget, så går han af, hvorefter hans efterfølger også bliver udpeget som

medlem af kommissionen, hvorefter han går af, og så bliver hans efterfølger udnævnt, denne gang dog kun som observatør eller tilfornordnet. Det præger naturligvis en sådan betænkning; de mennesker, der har haft besværlighederne inde på livet, må naturligvis blive præget af det, men spørgsmålet er, om det vil være godt for os, når vi skal tegne fremtiden.

Hvad angår de mindretalsindstillinger, der er i betænkningen, føler jeg mig, så vidt jeg kan skønne, på alle områder mere tiltalt af mindretallets forslag, men jeg har en fornemmelse af, at selv mindretallet har været inde i overvejelser af, om man skulle prøve at foretage en afvejning af, hvad der politisk var muligt at få gennemført. Jeg håber naturligvis, jeg tager fejl, men jeg kan kun sige, at der er visse punkter, hvor jeg gerne havde haft en anvisning, der i endnu højere grad byggede på det, som hr. Gammeltoft Hansen i sin tid gav udtryk for i sin artikel i december 1981 i Juristen og Økonomen, hvor han sagde, at en udvanderlov naturligvis må bygge på en holdning. En af de mulige holdninger er den humanistiske. Jeg ville gerne i visse situationer have haft det, man for min skyld gerne må kalde en mere yderliggående anvisning på, hvad en sådan humanistisk indstilling ville medføre.

Ebba Strange (SF):

Ministeren stillede det meget direkte spørgsmål til mig og til hr. Wilhjelm om, hvorvidt vi, når vi sagde syv år, medregnede fængselsstraffen. Jeg er ked af at måtte sige det, men jeg synes, spørgsmålet er forkert stillet, for hvis vi går ud fra en syvårsregel, er det klart, at det er i det øjeblik, hvor sagen bliver rejst og dommen falder, at de syv år tæller. Det er de syv års ophold, der skal fortælle vedkommende, at hvis han kom til at begå noget kriminelt, så risikerer han i hvert fald ikke udvisning. På den baggrund kan fængselsstraffen ligesom ikke komme til at tælle med.

Fængselsstraffen kan komme til at tælle med, hvis vi ikke får denne regel indført, og dér er mindretallet i udvalgsbetænkningen inde på – jeg nævnede også lidt om det i mit første indlæg – nogle forskellige åremålsgrænser, og det er flertallet i øvrigt også. Det, jeg synes er vigtigt, hvis det er den mo-